

Yeganə Abdullayeva⁴¹

POSTMODERNİST TƏHKİYƏDƏ ALLEQORİYA VƏ SIMVOL: ROMAN-PRİTÇA

(U.Qoldinq, C.Faulz, K.İşiquro yaradıcılığı əsasında)

Pritça üstüörtülü, alleqoriya formasında insan həyatı haqqında ibrətamiz nəsihətlərin qədim adıdır. Pritça janrı qədim dövrlərdən günümüzə qədər gəlib çıxıb. İlk pritçalar hələ “Bibliya”da öz əksini tapmışdır. Onlar bir qayda olaraq nəsihət və təlimatlar şəklində kiçik hekayələr idi. Klassik ingilis ədəbiyyatı pritça janrına daima müraciət etmişdir. Lakin ingilis ədəbiyyatında yaranan pritçalar ölkənin tarixinə, yazıçıların milli xarakterləri və milli ənənələrinə bağlılığı ilə “Bibliya” pritçalarından köklü şəkildə fərqlənirdilər. İngilis pritçası gündəlik həyata, məişət xırdalığına da toxunurdu. İngilis yazıcıları belə hesab edirdilər ki, ruh vücutla bağlıdır və ruhu təmizlənmə vücutun təmizlənməsindənə keçir və hər ikisi haqqında düşünmək vacibdir. Bununla bağlı əsas və vacib məsələləri onlar oxucuya oyunla və əyləncəli hadisələrlə çatdırırdılar. İngilis pritçalarının ən əsas xüsusiyyətlərindən biri də onların tarix və siyasi həyatla bağlılığı idi. İngiltərədə belə pritça C.Benyanın “Zəvvarın yolu” romanıdır. Roman-pritçanın vacib xüsusiyyəti süjet qurmada ideyanın əsas mərhələ olmasıdır. Bu halda ideya özü süjetdə inkişaf edir və ifadə olur.

Bizə çatan qədim pritçaların yaranmasında “onu əhatə edən dünyanı oxşarlıq vasitəsilə anlamağa başlayan insanın dünyayabaxışı ifadə olunur” deyən P.Tolstoquzova da haqlıdır [12;39]. Bu məntiqdən çıxış edən P.Tolstoquzova qeyd edir ki, “fikir” və “obraz”ın qarşılıqlı yaxınlığı pritçanın xarakterini ikili edir. Bu ikitirəlik bir tərəfdən pritçanın “fikir” və “obraz”ında mövcud olan yaxınlığında, digər tərəfdən isə bir-biriylə qarşıdurmada özünü göstərir. Elə bununla bağlı pritçanın məntiqi fikrin obrazından çıxarılan nəticədir deyir P.Tolstoquzova [12;39].

Pritçanın forma xüsusiyyətinə aydınlıq gətirən O.Tovstenkonun da fikirləri maraqlıdır. O, yazır: “Pritçanı pritça edən nəinki onun məzmunlu tərəfidir (mənəvi problemlər, insani münasibətlər, insan və cəmiyyət münasibətləri) eyni zamanda xüsusi pritça strukturu, əsərin təşkilinin xüsusi üsulu, onun formasıdır” [11;26].

Postmodernist ədəbiyyatda roman janrı pritça ilə janr hibridliyindən yeni roman-pritça janrını yaratdı. Bu birlik romanın digər janrlarla qarşılıqlı əlaqəyə girə bilməsi faktı ilə bağlı idi. Romanın janr kimi dəyişikliyə uğramasına münasibət bildirən V.Pesteryev yazır: “Romanda “metamorfoz”ların baş verməsi, onun yenidən dərk edilməsi və janr təşkili, priyom və dil üslubunu, ümumilikdə formasını “adlaması” ilə bağlıdır. Yeni dövrdə janr qarışıqlığı və janr sinteziylə əlaqəsində (daima dəyişikliyə məruz qalmasıyla) roman dəqiq janr əlamətlərini itirdi. Bədii sintezin yeniləşən və yeni yolları sayəsində müasir roman janrı forma modifikasiyasına uğradı” [10;45]. V.Pesteryevin gəldiyi qənaəti əsas gətirərək qeyd etmək yerinə düşər ki, romanın belə dəyişikliyə uğraması digər janrlarla hibridliyində olduğu kimi roman-pritça janrının yaranmasına da yol açdı. Britaniya ədəbiyyatında roman-pritçanın ən uğurlu nümunəsi Uilyam Qoldinqin (1911-1993) “Milçəklər kralı” (Lord of the Flies) (1954) əsəridir. Məlumdur ki, “Milçəklər kralı” nəinki pritça, eyni zamanda Viktoriya ədəbiyyatına parodiya, xüsusilə də, R.M.Ballantaynın (R. M. Ballantyne) “Mərcaan adası” (The Coral Island) (1858) romanının yeni versiyasıdır. R.M.Ballantayn əsəri ilə polemikaya girən U.Qoldinq onu parodiyaya məruz qoyur, həqiqi dəyərlərlə yalançı dəyərlər arasında qalan insan varlığının dərinliyində “qorxulu” həqiqətin gizləndiyini göstərir.

Demək olar ki, U.Qoldinq bütün romanlarını pritçavari yazır, alleqoriya və simvollarından istifadə edirdi. Elə bununla bağlı ədəbi tənqid onun romanlarını roman-pritça janrına aid edirdi [4,7,8]. “Milçəklər kralı” romanı özündə antiutopiya, pritça, ekzistensial və realist roman elementləri ilə yanaşı, postmodernizmin estetik prinsiplərindən yararlanmasıyla da maraqlıdır. Əsər U.Qoldinqin öz sözləri ilə deyilsə, R.M.Ballantaynın romanına istehza kimi nəzərdə tutulmuşdur. Lakin eyni zamanda, roman özündə insan mahiyyətinin dərinliyindəki dini görüşlərdən gələn ilkin günah hissini alleqoriyasıdır.

Simvol və alleqoriyalarla bol olan romanda, müəllifin özünü də dediyi kimi, ölü paraşütçü Ralfin “böyükklərin” dünyasından gözləndiyi işarə idi. Mühəribənin simvolu olan ölü paraşütçü böyükklərdən gözlənilən kömək kimi müəllif istehzasında ələ salınır. Adadakı “mühəribə” dünya mühəribəsinin kiçik modelinə çevrilərək, ölmüş paraşütçü obrazında canlanır. Milçəklərin kralı isə, şərin, fitnə-fəsadın simvolu olaraq bəşəri xəbərdarlıq, işarə kimi oxucuya çatdırılır.

U.Qoldinqin parodiyası həmçinin kontekst və mətnaltı məna daşdığından əsərin mətnini pritça formasında fəlsəfi hekayə də adandırırlar. Real dünyadakı böyük insanların bir-birinə düşmən kəsilməsi, biri-birlərini heyvanlar kimi “ovlaması” adaya sığınan uşaq dünyasında təkrarlanır, ada dünyası genişlənərək dünya məşabına çevrilir. Bu dünyada da real həyatda olduğu kimi dəyərlər itir və vəhşi qanunlara tabe olan “dəyərlər” peyda olur. U.Qoldinqin yaratdığı roman-pritça dünyası əsərin sonunda açıq qalır, uşaqların gələcək taleyi oxucuya məlum olmur. Lakin roman-pritçanın məntiqinə görə bu gələcək həyat qəhrəmanların öz əllərindədir və onların hər biri dünya ilə çıxardığı nəticəyə uyğun əlaqə quracaq.

V.Pesterev [10;34] yazır ki, Qərb ədəbiyyatında roman-pritça ilə yanaşı, roman-parabola janrı da işlənir. Çox vaxt hər iki janrın xüsusiyyətlərini eyni sayırlar [2,6]. Digər kiçik janrlara nisbətən bu iki janrı biri-birindən ayırmaq çətindir. Pritçada fikir üstüörtülü, mətnaltı, dolayısıyla oxucuya çatdırılır, kiməsə ünvanlanır, alleqorik formada nəsihətəməz ideya daşıyır. Parabola isə daha çox simvola yaxındır, alleqoriyanın birmənalılıqına nisbətən çoxmənalı üstüörtülü, mətnaltı meyillidir. Bu baxımdan parabolaları “simvolik pritça” adlandırırlar. Demək pritça əxlaqi məna daşıyan, üstüörtülü, mətnaltı alleqorik hekayə, parabola isə dini-əxlaqi və universal fikirlərin birliyi olan çoxmənalı, üstüörtülü hekayədir. Elə bununla bağlı V.Pesterev [10;34] hesab edir ki, bu iki janrın xüsusiyyətini eyni saymaq olar.

Britaniya postmodernist nəsrində roman-pritçanın ən gözəl nümunəsi C.Faulzun (1926-2005) “Kolleksiyaçı” (“The Collector”, 1963) romanı hesab olunur. Yazıçının dünyaca məşhur “Maq” (“The Magus”, 1965), “Qara ağacdan qəs” (“The Ebony Tower”, 1974), “Mantissa” (“Mantissa”, 1982) romanlarında da pritça elementlərini izləmək olar. Lakin, onun “Kolleksiyaçı” əsəri roman-pritçanın bütün kanonlarına uyğun yazılıb. Bu əsərin əsasında gözəl qızın bədheybət tərəfindən qaçırılması nağılının motivi durur. Müxtəlif oxucu səviyyələri üçün nəzərdə tutulan postmodernist priyoma görə əsər psixoloji, kriminal, detektiv, məhəbbət romanı kimi oxuna bilər. Bu onunla bağlıdır ki, qəhrəman kütləvi mədəniyyəti sevən oxucu qisminə aiddir. Lakin postmodernist romana xas olan ikinci oxu tipi – elitar mədəniyyət – intellektual oxucu qisminə aid mətndə əsər fəlsəfi-simvolik məna daşıyır və janr xüsusiyyətinə görə roman-pritçaya aiddir. Məhz bu yəndən o varlığın və şüurun vacib suallarına toxunur.

Sosial-psixoloji və ekzistensial problemləri birləşdirən “Kolleksiyaçı” roman-pritçası həmçinin metaforik, qroteskli təhkiyə üsulunda yazılıb. Çoxsaylı simvol və arxetipləri birləşdirən roman sözün həqiqi mənasında pritçadır. Bununla bağlı əsərdə həqiqətə uyğun olmayan epizodlar, qeyri-adi hadisələrin təsvirinə rast gəlinir.

Əsər postmodernist oyun prinsipinə uyğun yazılıb və müəllifin oxucu ilə oyunu bütün mətnin korpusunda özünü göstərir. Əsərin sonuna qədər oxucu baş qəhrəman Mirandanın qurtulacağına ümid bəsləyir, lakin bu yanaşma da müəllif tərəfindən atılan “yalançı” addım, oxucunu gərgin saxlamaq üsuludur.

Əsərdə Şekspirin “Tufan” pyesiylə intertekstual əlaqəni qəhrəmanların dünyaya baxışlarında da izləmək olar. Romanın nəsihətəməz ideyaları oxucunun mənəvi aləminə yönəlir, onu insani dəyərlərin müdafiəsinə səsləyir. Sadalanan bu fikirlərə əsaslanaraq C.Faulzun “Kolleksiyaçı” romanını pritça adlandırmaq olar. Romanın struktur elementləri olan qapalı məkan, qısa zaman kəsiyi, personajların az sayda olması və konfliktin dəyişkən süjet kəsimlərində parabolayla bağlılığı pritça janrının təbiəti ilə bağlıdır. Baş qəhrəman Mirandanın ölüm qabağı insani mahiyyətinin açılması pritçanın ekzistensial yönündən də xəbər verir.

Romanda iştirak edən obrazlar arasındakı konflikt konkret həyat hadisələrində və fəlsəfi-simvolik planda inkişaf edir. Birinci halda Miranda ilə Killeqin qarşılaşmasında konflikt canı və onun qurbanı arasında baş verirsə, ikinci halda Miranda və Killeq “seçilmişlər” – mənən zəngin olanlarla kütlə – “çoxluq”lar antoqonizmində dayanır. Hər iki qəhrəman nəinki dünyaya baxışlarında, eyni zamanda sosial statuslarında da fərqlidirlər [5]. C.Faulz Şekspirin “Tufan”ından Miranda ilə yanaşı kolleksiyaçı obrazı üçün iki personajı – ona “vurulan” vəhşi Kaliban və nəcib Ferdinand obrazlarını əsərə “cəlb” edir. Elə buna görə Miranda Killeq öz adı ilə deyil Frederik adlandırır, onda nəcib hissələri oyatmaq istəyir. Məlum olanda ki, bu hissələr Killeqdə yerli-dibli mövcud deyil, onun Kaliban olduğu qənaətinə gəlir.

Fəlsəfi pritça mərhələsinə yetişən “Kolleksiyaçı” romanı özünəməxsus şəkildə həyatın əksi – ölümü şərh edir. Romandakı obrazlar özünəməxsus maskalardır. Miranda həyat, incəsənətin mütləq azadlığı, yaradıcı insanın faciəsi, Klleq isə ölüm, “cansız”, insani hisslərdən məhrum obrazdır. Demək, C.Faulzun yaratdığı roman-pritçada konflikt fəlsəfi-simvolik mərhələdə baş verir. C.Faulz mifoloji mətnaltıdan, üstüörtülü, dolayısı fikirlərdən istifadə etməklə yeni pritça yaradır. Bütün bu elementlər bədii mətnin çoxsəsliliyindən xəbər verir və qarşımızda yeni tip roman, postmodernist oyun və parodiyadan yararlanan roman-pritçanın yaranmasına gətirib çıxarır. Bundan başqa romanın ideyasında fəlsəfi nəsihətlər, qrotesklərdən istifadə onun postmodernist roman-pritça janrında yazıldığına əsas verir.

Beləliklə, “Kolleksiyaçı” romanı dərin fəlsəfi mətnaltı ilə yazılmış, arxetipləri olan fəlsəfi pritçadır. Lakin bu pritça xeyir və şəhər haqqında deyil, daha çox insanın xislətində gizlənən “eybəcərliyin” üzə çıxması, şərin “çoxüzü” olmasına işarə edir.

Britaniya postmodernist ədəbiyyatının tanınmış simalarından biri, ədəbiyyat üzrə Nobel mükafatı (2017) almış Kazuo İşiquro “Üzən dünyanın artisti” (“An Artist of the Floating World”, 1986), “Həmin gündən qalanlar” (“The Remains of the Day”, 1989), “Təsəllisiz” (“The Unconsoled”, 1995), “Biz yetim olanda” (“When We Were Orphans”, 2000), “Məni heç vaxt tərk etmə” (“Never Let Me Go”, 2005), “Dəfn olunmuş nəhəng” (“The Buried Giant”, 2015) romanlarının müəllifidir.

Yazıcının demək olar ki bütün romanlarında pritçanın janr xüsusiyyətlərini görmək olar. K.İşiquro romanlarının bu xüsusiyyətini müsahibələrində vurğulayır, ona maraqlı olan elmi fantastikanın nailiyyətləri, texnologiyanın gələcəkdə insan həyatına necə təsir edəcəyi ilə bağlı məsələlər deyil, insan və onun düşüncələri, həyat və ölüm haqqında ekzistensial problemlərin olduğunu söyləyir. Müsahibələrinin birində yazıçı: “I could see a way of writing a story that was simple, but very fundamental, about the sadness of the human condition”. “İnsanın hüznü haqqında sadə, amma çox təməl bir hekayə yazmağın yolunu görə bilərəm” - deyir [1].

K.İşiquronun «Məni heç vaxt tərk etmə» romanı dostluq, sevgi, yaddaş, həyatı dəyərlər haqqında roman-pritçadır. Əsərin qəhrəmanı on üç yaşlı Ketu Heylşəm şəhərində oxuduğu “sirli” məktəb illərini xatırlayır. Oxucuya məlum olur ki, bu məktəbin sakinləri gələcəkdə əsil insanlara lazım olacaq donör kimi yetişdirilən insan klounlarıdır. Təhkiyəçi-klounun diliylə danışan müəllif personajlarını həyatı reallıqlarla üz-üzə qoyur, həyat-ölüm kimi əbədi məsələlərdən söz açır.

“Məni heç vaxt tərk etmə” pritça janrının mövcud ideyasına – insanın taleyə boyun əyib bütün ömrünü itətdə keçməyi ilə bağlıdır. Roman-pritçanın baş qəhrəmanları Ketu, Rut, Tommi də bütün canlı insanlar kimi yaşayır, nəfəs alır, sevir, iztirab çəkir, amma eyni zamanda da onları qorxudan həyat reallıqlarına gülür, ona ciddi yanaşmır, onu “ələ salır”lar. Bu cür yaşama əsərin qroteskli sonunda bütün “çılpaq”lığı ilə oxucuya aydın olur. Əsərin qəhrəmanları arasında yeganə sağ qalan Ketu nə həyatını, nə də dünyanı dəyişməyə çalışır, onları necə var elə də qəbul edir və hər zaman öləcəyini bilən donör kimi ölümünü gözləyir. Pritça janrından gələn bu keyfiyyət qəhrəmanı dərin hüznə və əzaba tabe olmağa, baş verən hadisələrə münasibətdə passiv mövqedə dayanmağa sövq edir. Belə qəhrəman “özgə dünyanı” dəyişməyə cəhd etmir. Əksinə o, “özgə dünya”dan və özünün antoqonistindən dərin təpkilərə, “hücumlara” məruz qalır. Bu həmçinin belə bir faktorla da bağlıdır ki, roman-pritçada qəhrəmanın “özünün dünya”sı da bambaşqa bir nəsnəyə çevrilir. Roman-pritçanın qəhrəmanı dəyişikliyə məruz qalan “öz dünya”sında məşəqqətlərə uğrayır. O, xarici şəraitin təzyiqi nəticəsində hərəkət etməyə məcburdur və onun roman-mifin qəhrəmanından fərqi əsərin sonuna qədər dəyişməz qalmasıdır.

Müəllifin sözlərinə görə o, insan həyatının ümumiləşmiş metaforasını yaratmağa və insanın kənar təsirlərə baxmadan sevgi və dostluğunun gücünü göstərməyə çalışıb: “Təbii insan olaraq həyatımıza paralel bir şey axtarmağa və əslində ölümlü olduğumuzu və ondan qaça bilmədiyimizi anlayanda bizə uyğun nəyisə tapmağa çalışdım... hamı uşaqlıqdan yetkinliyə, yaşlılığa keçəcək. Soruşuram: “İnsanlar nə istəyir? İnsanlar zamanın fərqi varanda fərq edəcəklərmi ən önəmli şey nədir? İnsan toplumunda bütün düşmənlərdən intiqam alacaq? Özəl əşya almaq istəyəcəkmi? Bizə ayrılan vaxt bitəndə nə etmək istəyəcək? ...mümkün olduqca, israrlı şəkildə zamanın tükənəcəyini hiss edən insana önəmli olan dostluq və sevgi kimi şeylərin olduğunu söyləməkdir”[9].

Elə bununla bağlı yazıcının “Məni heç vaxt tərk etmə” romanında ənənəvi pritça formasının bütün əlamətlərini görmək mümkündür. Pritçanın janr xüsusiyyətinə uyğun əsərin ideyası birbaşa verilmir, üstüörtülü şəkildə, mətnaltı mənə daşıyır. Həyatın mənası nədir və bizə ayrılan həyatı dəyərləndirə bilirikmi, təbii insanla kloun insan arasında yerdəyişmə baş verərsə onların mahiyyətdəyişəcəkmidi? Bütün bu sualların cavabını əsərdə görmək mümkün deyil. Bu “görünməzlik” elə pritçanın janr xüsusiyyəti ilə bağlıdır. Pritça oxucuya ünvanlanır, nəsihətəməz təlimlər “göndərir”, lakin onun həlli yollarını göstərmir. Bununla bağlı Ketu “başqaların” dəyişməsindən danışır, “başqalaşan” dünyanı təsvir edir, lakin özü olduğu kimi qalır. Pritçada qəhrəman və onu əhatə edən dünyadakı qarşıdurmanı dəyişmək mümkün deyil, bu qarşıdurma qaçılmazdır və ona görə də pritça qəhrəmanları baş verənləri olduğu kimi qəbul edirlər. Elə müəllif də bu prinsipi əsas götürərək əsəri insan həyatının metaforası kimi göstərməyə çalışır.

Devid Kannigem “Məni heç vaxt tərk etmə” romanını təhlilə çəkərək onun tam doğru olaraq pritça janrıyla əlaqəsindən yazır: “Biz onu təhkiyə metaforası, sxemli alleqoriya (digər metaforik elementlərlə birgə) kimi görsək də, xəyali pritça kimi oxuyuruq”[3;37]. K.İşiquronun digər əsəri – “Dəfn olunmuş nəhəng”i də roman-pritça janrında yazılıb. Əsərin qəhrəmanları həqiqət axtarır, öz keçmişləri haqda bilgi əldə etmək arzusundadırlar. Lakin yaddaşın bərpası keçmişdə baş verən dəhşətli cinayətlərin, düşmənciliyin üzə çıxmasına səbəb olur. Bunun səbəbi kimi hamı bir-birinə nifrət edir. İmplicit müəllif yaddaşın bərpasının vacib olub-olmaması sualını qaldırır. Roman-pritça insan yaddaşı, sevgi və nifrət, insan rəhmi və qəddarlığı haqqındadır. K.İşiquronun pritça alleqoriyası və metaforaları mürəkkəb strukturlu ideyayla bağlı olub həyat və ölüm, həyatın mənası haqqında romandır.

K.İşiquronun yaradıcılığı müasir ədəbi proseslə sıx əlaqədə inkişaf edir. Onun yaradıcılığında Böyük Britaniya postmodernist romanına münasibətdə yeni roman formasının yaranmasının müəyyən etmək olar. K.İşiquro romanlarının mürəkkəbliyi onunla şərtlənir ki, onun yaradıcılığında müxtəlif janr birliyi, süjetdən kənar “qoşma”lar müəllif təhkiyəsinə xidmət edir və yeni postmodernist romanın yaranmasına səbəb olur.

Göründüyü kimi, Böyük Britaniya nəsrində hər üç yazıçı – U.Qoldinq, C.Faulz və K.İşiquro roman-pritça janrında yazır, ən gözəl ədəbi nümunələri ilə bu janrın müəllifləri sırasında yer alıblar. Onların yaradıcılığında roman janrı özünün yeni forma dəyişikliyinə məruz qalmış, romanla pritçanın sintezindən mənəvi problemləri, o cümlədən, insani münasibətləri, insan və cəmiyyət problemlərini qaldırmağa müyəssər olmuşlar.

Ədəbiyyat:

1. An interview with Kazuo Ishiguro https://www.bookbrowse.com/author_-interviews/full/index.cfm/author_number/477/kazuo-ishiguro
 2. Baldick Ch. *The Concise Oxford Dictionary of Literary Terms*. N.Y. Oxford University Press, 1990. 205p.
 3. Cunningham D., Mapp N. *Adorno and Literature*. Continuum. London. New York. 2006, 206p.
 4. Epstein E. L. *Notes on Lord of the Flies// Text, Notes and Criticism William Golding's Lord of the Flies*. Toronto, 1988, P. 277p.
 5. Fowles J. *The Collector*. Little, Brown and Company. 2012, 322p.
 6. Grambs D. *Literary Companion Dictionary*. L. 1985. 266p.
 7. Gindin J. "Gimmick" and metaphor in the novels of William Golding // *Postwar british fiction (new accents and attitudes)*. L., 1982. 246 p.
 8. Hynes S. *The Novels of Religious Man // William Golding's "Lord of the Flies": A source book*. N.Y. : W.W. Norton & Co., 1967. 49 p.
 9. *Never Let Me Go – Mark Romanek and Kazuo Ishiguro interview* <http://www.indielondon.co.uk/Film-Review/never-let-me-go-mark-romanek-and-kazuo-ishiguro-interview>
 10. Пестерев В.А. Модификации романной формы в прозе запада второй половины XX столетия. Волгоград: Изд. ВолГУ, 1999. 312с.
 11. Товстенко О.О. Специфика притчи как жанра художественного творчество (Притча как архетипическая форма литературы)// *Вестник Киевского университета. Романо-германская филология*. Вып.23. Киев, 1989, 122с.
 12. Толстогузов П. Притча// *Литературнаяучеба*. 1987. №3, 232с.
- Açar sözlər: postmodernist roman, alleqoriya, simvol, roman-pritça,
 Ключевые слова: постмодернистский роман, аллегория, символ, роман-притча
 Key words: postmodern novel, allegory, symbol, novel-parable

Резюме

Аллегория и символ в постмодернистском повествовании: роман-притча

(на основе творчества У. Голдинга, Дж. Фаулза и К. Исигуро)

Нравственные проблемы, человеческие отношения, проблема человека и общества являются определяющими чертами проблематики притчи. Модификация жанра романа в современной английской прозе привела к возникновению нового жанра – романа-притчи. К таковым можно отнести романы У. Голдинга, Дж. Фаулза и К. Исигуро. Все трое писателей создают свои романы в форме притчи, используя аллегория и символы. Автор статьи делает попытку выявить особенности романа-притчи У. Голдинга, Дж. Фаулза и К. Исигуро, вносит ясность в начинающиеся в форме притчи «Повелителя мух», «Коллекционера» и «Не отпускай меня».

Summary

Allegory and Symbol in the Postmodern Narrative: a Parable Novel

(Based on the Works of W. Golding, J. Fowles and K. Ishiguro)

Moral problems, human relations, the problem of man and society are the defining features of the problems of the parable. A modification of the novel genre in the modern English prose led to the emergence of a new genre — a parable novel. These include the novels of W. Golding, J. Fowles and K. Ishiguro. All three writers create their novels in the form of a parable, using allegory and symbols. The author of the article makes an attempt to reveal the peculiarities of the parable of W. Golding, J. Fowles and K. Ishiguro, brings clarity to those beginning in the form of the parable "Lord of the Flies", "The Collector" and "Never Let Me Go."

RƏYÇİ: dos.L.Ələkbərova